

ÜGYVÉDI IRODA

TC.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

Budapest
Donáti u. 35-45.
1015

Budapest, 2016. augusztus 5.

Aktaszám: KR 2358/1

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/1198-3/2016
Érkezett:	2016 AUG 11.
Peldány:	2
Kezelőiroda:	
Meilleklet:	2 x 1 db

Ügyszám: IV/1198-2/2016

a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság döntésének száma:
18.K.32.468/2015/8.

melyek megsemmisítésére az alkotmányjogi panasz elsődlegesen irányul

Tárgy: Alkotmányjogi panasz - kiegészítés

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott **Stiftung „Edith Maryon” zur Förderung Sozialer Wohn- und Arbeitsstätten Alapítvány, Indítványozó** (székhelye: [redacted] Svájc; törvényes képviselője: [redacted]) – a csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőnk, a [redacted] **Ügyvédi Iroda** (székhelye: [redacted]) útján – a 2016. június 17. napján kelt alkotmányjogi panasz indítványunkat, hivatkozással az Abtv. 55. § (3) bek.-re

k i e g e s z í t j ü k

az alábbiak szerint:

A t. Alkotmánybíróság főtítkára 2016. július 4. napján kelt levelével arra hívta fal Indítványozót, hogy csatoljunk olyan meghatalmazást, amely az Alkotmánybíróság előtt eljárásban is kiterjed a jogi képviseletre, illetve fejtse ki az illetékről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 102. § (1) bek. v) pontja és az Alaptörvény E) cikk (1) és (3) bek.-e, valamint a XV. cikk (1) és (2) bek.-e közötti összeütközést, tekintettel arra, hogy a benyújtott okfejtés az Itv. támadott rendelkezésének az uniós joggal való ütközésére és a bírói értelmezésére összpontosított, az Alaptörvénnyel való ütközés ugyanakkor elnagyolt volt.

A fentiekre tekintettel indítványunkat kiegészítjük.

Az Itv. támadott rendelkezése:

alapítvány (közalapítvány): magánszemély, jogi személy által tartós közérdekű célra alapított, az alapítvány székhelye szerint illetékes törvényszék által nyilvántartásba vett szervezet.

Az Alaptörvény érintett rendelkezései:

XV. cikk (2) bek. – a megkülönböztetés tilalmának követelménye

Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

XXVIII. cikk (1) bek. – a szabad mozgás és tartózkodási hely megválasztásának követelménye

Mindenkinek, aki törvényesen tartózkodik Magyarország területén, joga van a szabad mozgáshoz és tartózkodási helye szabad megválasztásához.

Ezen alaptörvényi rendelkezések összhangban állnak az Európai Unió Működéséről szóló Szerződés (EUMSZ) 18., 21., 49. cikkeivel.

Az Alaptörvény szerint azokra a jogokra, amelyek természetüknél fogva nemcsak természetes személyekre vonatkoznak a jogszabályok által létrehozott jogalanyok is hivatkozhatnak. Erre tekintettel Indítványozó, mint jogi személy hivatkozik a megkülönböztetés tilalmára és a tartózkodási hely (vagy székhely, telephely) szabad megválasztásának jogához.

A fent nevezett alaptörvényi rendelkezéseknek az a céljuk, hogy kizárják a megkülönböztetést, míg az ezzel párhuzamos uniós normának a megkülönböztetés kizárása mellett az is a célja, hogy megkönnyítsék a tagállamok állampolgárai, szervezetei számára, hogy az Európai Unión belül bárhol letelepedjenek, tevékenységet folytassanak.

Az olyan intézkedések, amelyek nehezítik, megakadályozzák vagy visszatartanak valakit (valamely tagállam alapítványát) attól, hogy a szabad mozgáshoz való jogot gyakorolva Magyarországon ingatlant vásároljon, letelepedjen, ezen alapjogi szabadságot korlátozza. A korlátozás diszkriminatív jellegű, hiszen annak egyetlen oka a külföldi származás szerinti különbségtétel, amit az Alaptörvény kizár.

Amint azt már előadtuk, az Itv. támadott rendelkezésére alapított bírósági döntések azt rögzítették, hogy Indítványozó számára azért nem biztosítható az egyébként a belföldi alapítványokat megillető illetékmentesség, mert Indítványozó nem felel meg annak a törvényi előírásnak, hogy az illetékes törvényszék által van nyilvántartásba véve.

A támadott rendelkezésre alapított döntés azt rögzítette, hogy a 2011. évi CLXI. törvény (Bszi.) 16. § c) pontja alapján a törvényszék alatt magyar bírósági szerv értendő, és az Itv. 102. § (1) bekezdés v) pontja határozza meg, hogy ki tekinthető alapítványnak – az, akit a törvényszék, a magyar bíróság nyilvántartásba vesz – vagyis „*felperest akkor illette volna meg az illetékmentesség, ha ezen feltételeket igazolni tudja*” ugyanakkor ezt azt jelenti, hogy

ezen jogi érvelés alapján Indítványozó csak akkor részesülhet a belföldi alapítványokat a törvény erejénél fogva megillető kedvezményben, ha belföldi székhelyű lenne. Indítványozó ugyanakkor külföldi székhelyű alapítvány, ezért ezen következtetés nyilvánvalóan diszkriminatív, ütközik a megkülönböztetés tilalmát előíró alaptörvényi rendelkezésbe (és ellentétes az uniós joggal is).

Az nyilvánvaló, hogy az egyesülési jogról, a közhasznú jogállásról, valamint a civil szervezetek működéséről és támogatásáról szóló 2011. évi CLXXV. törvény (Egyesületi tv.) hatálya alá a magyarországi bejegyzésű alapítványok tartoznak; az Egyesületi tv. 13. (1) bek.-e értelmében a belföldi alapítású alapítványokat, az eljárási szabályokról rendelkező 2011. évi CLXXXI. törvény 1. § (1) bek.-e értelmében a belföldi szervezet székhelye szerint illetékes törvényszék veszi nyilvántartásba.

Ugyanakkor az Alaptörvénnyel ellentétesnek tartjuk az Itv. támadott rendelkezését; az Itv. nem a alapítványok bejegyzésére, működésére vonatkozó eljárási szabályokat rögzíti, hanem az ingatlant vásárló jogalanyok, alapítványok illetékfizetési kötelezettségére vonatkozik. Az Itv. főszabályként személyes illetékmentességet biztosít az alapítványok részére, ugyanakkor a támadott jogszabályhely olyan szűkítő értelmezést tesz lehetővé a jogalkalmazó szervek számára, ami kizárja az illetékmentességből a külföldi alapítványokat, formailag az Itv. támadott szabályának való meg nem felelés, gyakorlatilag pusztán származási helyük miatt.

Míg az alapítványok nyilvántartásba vételét szabályozó joganyag tekintetében nem tekinthető Alaptörvény ellenesnek azt a rendelkezést, hogy a belföldi nyilvántartásba vételt a jogalkotó egy bizonyos bírósági szinthez – az illetékes törvényszékhez rendeli; az illeték megfizetése szempontjából az Itv. 102. § (1) bek. v) pontja (ami a 2011. évi CLXXXI. törvény (1) bek.-e szerinti megfogalmazásnak a szó szerinti átemelése az Itv.-be) már diszkriminatív, mert az illeték megfizetése vagy annak megfizetési alóli mentességet a nyilvántartásba vétel helyszíne alapján rendeli eldönteni. Tehát megkülönböztet a származási hely tekintetében.

A támadott magyar illetékjogi szabályozás így diszkriminatív intézkedésnek tekintendő, mert sérül az Alaptörvény XV. cikk (2) bek.-e szerinti megkülönböztetés tilalmának követelménye.

Az a tény, hogy az Itv. támadott rendelkezése alapján olyan jogi következtetésre is lehet jutni, hogy az illetékkedvezmény a külföldi alapítványtól megvonható – mivel nem magyar bírósági szerv vette nyilvántartásba – sérti az Alaptörvény XXVII. cikk (1) bek. szerinti szabad mozgáshoz és a tartózkodási hely szabad megválasztásához biztosított alapjogot is.

Az illetékkedvezmény megvonása következtében ugyanis azok a külföldi alapítványok, akik a szabad mozgáshoz fűződő jogukkal ingatlantulajdont szereztek, kisebb késztetést fognak érezni arra, hogy Magyarországon lakástulajdont szerezzenek, mint a magyarországi alapítványok, akik számára ez a kedvezmény evidens. A magyar szabályozás ezáltal nyilvánvalóan alkalmas arra, hogy eltántorítsa más tagállamok alapítványait a Magyarországon történő ingatlanvásárlástól és letelepedéstől, az számukra a magyarországi bejegyzésű alapítványokhoz képest korlátozást támaszt.

Az Alaptörvény I. cikk (3) bek.-e értelmében még az alapjogok is korlátozhatók a „feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan”; de alapvető jog csak

más alapjog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme miatt korlátozható. A korlátozás azonban kizárólag akkor alkotmányos, ha szükséges, ha alkalmas és ha arányos. Jelen esetben nem beszélhetünk olyan szükségszerűségről, amelyet más alapvető jog érvényesülése vagy alkotmányos érték jelent. Az Európai Unió Alapjog Chartája pedig az arányosságról azt mondja: „Az arányosság elvére figyelemmel, korlátozásukra csak akkor és annyiban kerülhet sor, ha és amennyiben az elengedhetetlen és ténylegesen az Unió által elismert általános érdekű célkitűzéseket vagy mások jogainak és szabadságának védelmét szolgálja.”

A megsemmisíteni kért bírói döntés arra is utalt, hogy a belföldi és a külföldi alapítványok nincsenek összehasonlítható helyzetben.

Álláspontunk szerint ezen megállapításával az ítélet ellentmond saját magának, hiszen az eljárás során soha nem volt vitatott, hogy Indítványozó közérdekű célra létrehozott alapítvány, mely megállapítást az ítélet második oldalának első bekezdése is tartalmazza, azt az eljárás alperese is elismerte. Az illetékmentesség további jogszabályi kritériuma az, hogy az alapítványnak ne keletkezzen társasági adófizetési kötelezettsége, melyet az adóhatóság hivatalból ellenőriz. Társasági adófizetési kötelezettsége Indítványozónak nem keletkezett, az magából az Indítványozó nevéből is megállapítható, hogy közérdekű célra létrehozott alapítvány, így nyilvánvaló, hogy Indítványozó a belföldi alapítványokkal összehasonlítható alapítvány és az illetékmentesség megtagadásának egyetlen, a bíróság által közvetetten indokolt oka az volt, hogy nem belföldi, hanem külföldi székhelyű.

Az Abtv. 27. §-ára hivatkozással alapított panaszunk tekintetében az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bek.-ben foglalt jogra hivatkoztunk.

Amint azt már a 2016. június 16. napján kelt alkotmányjogi panasz indítványunkban előadtuk, sérült a tisztességes eljáráshoz való jogunk azáltal, hogy az eljáró bíróságnak kötelessége lett volna az Európai Bíróság előtt előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményeznie, azonban a bíróság, a számára kötelezően előírt szabályt megszegte. Az indítványunkba foglalt indokolást fenntartjuk azt röviden az alábbiakkal egészítjük ki:

A perbeli jogvita tárgya azon jogkérdés eldöntése volt, hogy a magyar adóhatóság egy adóalany ingatlanvásárlása során diszkriminálhat-e azon az alapon, hogy az adózó székhelye belföldön vagy külföldön van, ha a külföld alatt az EU/EGT/EFTA tagállamait értjük?

Indítványozó az alapügyben azt a perbeli álláspontot képviselte, hogy ellentétes az EUMSZ 18. és 63. cikkeivel, ha a magyar adóhatóság az adózót a külföldi székhelye alapján diszkriminálja. Hivatkoztunk az Európai Bíróság 2006. szeptember 14. napján kelt, C-386/04 számú, a 2009. január 27. napján kelt C-318/07 számú, a 2011. február 10. napján kelt C-25/10 számú és a 2011. június 16. napján kelt C-10/10 számú döntéseire. Ezek a döntések bár nem voltak identikusak a perben eldöntendő kérdéssel, azokkal igen hasonló volt és a döntésekben az Európai Bíróság arra mutatott rá, hogy az EUMSZ 63. cikkébe ütközik a nemzetiségi alapon történő diszkrimináció.

Az eljáró bíróság dönthetett volna úgy, hogy az hivatkozott uniós jog és a korábbi uniós döntések alapján helyt ad kereseti kérelmünknek.

Amennyiben az eljáró bíróság nem tartotta meggyőzőnek az uniós joggal kapcsolatosan előterjesztett érvelésünket, akkor pedig az előzetes döntéshozatal iránti kérelmünknek megfelelően iránymutatást kérhetett volna az Európai Bíróságtól arra vonatkozóan, hogy a közvetlen hatályú uniós jog hogyan alkalmazandó, az EUMSZ vonatkozó cikke hogyan értelmezendő!

Az EUMSZ 267. cikke értelmében „Ha egy tagállam olyan bírósága előtt folyamatban lévő ügyben merül fel ilyen – a szerződések értelmezésére vonatkozó – kérdés, amelynek határozatai ellen a nemzeti jog értelmében nincs jogorvoslati lehetőség, e bíróság köteles az Európai Unió Bíróságához fordulni”.

Súlyosan sérült a tisztességes eljáráshoz való jogunk, mikor az eljáró bíróság utolsó jogi fórumként megszegte kötelezettségét. A Pp. 155/A (3) bek.-e értelmében a bíróságnak az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére irányuló kérelmüket elutasító végzéssel szemben fellebbezésnek nem volt helye.

Nem tisztességes az az eljárás, mikor valamely peres félnek a jogszabályban biztosított és kötelezően alkalmazandó jogát a bíróság írásban azzal utasítja el, hogy „az EKSz. felperes által hivatkozott rendelkezéseinek értelmezését a perben alkalmazandó tagállami normákra tekintettel nem tartotta megalapozottnak”, tényállásellenesen azt rögzíti, hogy „értelmezési kérdés nem merült fel”, szóbeli indoklásában pedig arra utal, hogy Indítványozónak fellebbviteli fórum előtt, a Kúrián lenne célszerű az előzetes döntéshozatal iránti kérelmét előterjesztenie. A felülvizsgálat azonban a Pp. 340/A. § (2) bek.-e értelmében kizárt volt.

Kérjük a t. Alkotmánybíróságot, panaszunkat fogadja be és hozzon annak megfelelő döntést.

Végezetül csatoljuk az Alkotmánybíróság előtti eljárásra is kiterjedő ügyvédi meghatalmazásunk egy eredeti példányát.

Tisztelettel az Indítványozó

Stiftung „Edith Maryon” zur Förderung Sozialer Wohn- und Arbeitsstätten

helyett a meghatalmazott:

 ügyvéd

Mellékletek:

- ügyvédi meghatalmazás